

РЕШЕНИЕ

№ 5310

гр. София, 08.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 18.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3568** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 и сл. от ДОПК.

Производството пред АССГ е образувано по повод на подадена жалба от Е. С. С., ЕГН:[ЕИК], [населено място]. Жалбата е насочена срещу Решение № ПИ 05/05.01.2023 г. на Директора на ТД на НАП - С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 6 от ДОПК е оставена без разглеждане жалбата на С. срещу действие на публичен изпълнител, обективирано в съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С – 220022 – 048 – 0143312/14.12.2022 г. издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

Жалбоподателят поддържа, че не са правилни мотивите на директора на ТД на НАП – С., че не е компетентен орган за произнасяне по искането, обективирано в Съобщение за доброволно изпълнение, а това е публичният изпълнител. Излага съображения, че по този начин неоснователно административният орган е отказал да се произнесе по неговото искане. Посочва, че е налице принудително изпълнение, защото е наложен запор върху трудовото му възнаграждение. Позовава се на изтекла погасителна давност. Искането до съда е за отмяна на решение на Директора на ТД на НАП - С..

Ответникът - директор на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител - юриконсулт Й., счита жалбата за неоснователна и моли съда да отмени съдебното решение. Претендира да ѝ бъде присъдено юриконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С – 220022 – 048 – 0143312/14.12.2022 г. на основание чл. 221 от ДОПК жалбоподателят е бил поканен да заплати доброволно своето задължение по установеното публично вземане по образувано изпълнително дело с №[ЕИК]/2022 г за задължения в общ размер на 19 539,42 лв., от които главница 12 231,36 лв. и лихва – 7 308,06 лв., като съобщението е било издадено от публичен изпълнител. Последното е изпратено за връчване, чрез изпращане на писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор, но липсват данни за получаване на съобщението от задълженото лице.

С Постановление с изх. № С220022-022-0091929/14.12.2012 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е наложена обезпечителна мярка върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, вкл. и съдържанието касетите, както и сумите, предоставени за доверително управление, находящи се в „Банка ДСК“ АД.

На основание чл. 200, ал. 1 от ДОПК, е връчено на банката запорно съобщение, като на 15.12.2022 г. запорът е наложен, но има учреден залог в полза на банковата институция.

На 23.12.2022 г. данъчно задълженото лице е подало Възражение с вх. № С220022-000-0618420 по описа на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, с което на основание чл. 168, т. 3 във вр. с чл. 173, ал. 1 от ДОПК, е изразил желание да бъдат отписани като погасени по давност всички задължения по изпълнително дело с №[ЕИК]/2022 г.

С Разпореждане по молба за давност от 03.01.2023 г., публичният изпълнител, на основание чл. 225, ал.1, т. 7 във вр. с чл. 171, ал.1 от ДОПК, е прекратил, поради изтичане на погасителна давност всички задължения на лицето за периода от 01.01.2014 г. и- 31.12.2016 г. В останалата част Разпореждането е постановен отказ от погасяване на задължения, поради изтекла погасителна давност за периода от 01.01.2017 г.

С обжалваното в настоящото съдебно производство решение № ПИ 05/05.01.2023 г. на Директора на ТД на НАП - С. на основание чл. 267, ал. 2, т. 6 от ДОПК е оставена без разглеждане като недопустима жалбата по административен ред срещу съобщението за доброволно изпълнение. По-горестоящият административен орган е изложил съображения, че съобщението за доброволно изпълнение представлява задължително уведомяване на длъжника преди започване на изпълнителните действия, като то има за цел да го запознае с образуването на изпълнителното производство и да му даде възможност да плати доброволно установеното с изпълнително основание задължение. Съобщението не е действие по принудително изпълнение, а доказва, че изпълнителният орган е приложил разпоредбата на ДОПК. Решението на административния орган е съобщено на жалбоподателя на дата 05.04.2023 г. Жалбата срещу него е подадена на 11.04.2023 г. Спазен е 7 - дневният срок по чл. 268, ал. 1 ДОПК, като жалбата е подадена от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен, поради което е процесуално допустима.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София - град, обосновава следните правни изводи:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган по чл. 268, ал. 1 ДОПК и е мотивиран от правна и фактическа страна. Липсват данни за допуснати в административното производство съществени

процесуални нарушения, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице, или които ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло правен и се отнася до характера на съобщението за доброволно изпълнение по чл. 221, ал. 1 ДОПК.

Съдът намира доводите на по-горестоящия административен орган в оспореното решение за недопустимост на жалбата срещу съобщението за доброволно изпълнение за направени при правилно приложение на закона. Разпоредбата на чл. 221, ал. 1 ДОПК определя, че когато задължението не е изплатено в срок публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7 - дневен за доброволно изпълнение. Целта на разпоредбата е да се уведоми длъжникът за образуваното срещу него изпълнително дело. Това е подготвителен акт, част от производството по изпълнение на публично вземане, който не представлява властническо волеизявление, годно да засегне правната сфера на длъжника. Поради това за него не възниква правен интерес от оспорване на това съобщение.

По изложените съображения и като е приел, че жалбата срещу съобщението за доброволно изпълнение е процесуално недопустима, ответникът е постановил законосъобразно решение. Обратният извод не може да бъде обоснован с разпоредбата на чл. 226 ДОПК, визираща актовете, които издават публичните изпълнители в изпълнение на правомощията си. Липсата на изискване действията по образуване на производството по принудително изпълнение да бъдат обективирани в нарочен акт по чл. 226 от ДОПК е законодателен израз на разбирането, че със съобщението за доброволно изпълнение не се създават задължения за длъжниците, а то има изцяло и само уведомителен характер. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. д. № 8/2019 Г., ОСС на ВАС I и II колегия, където е посочено, че „изпращането на съобщение за доброволно изпълнение се характеризира като действие по пристъпване към изпълнение. Съобщението е насочено към събиране на публично вземане, но по доброволен път. Правният му смисъл е, че ако не погаси вземанията си в определения му срок, ще бъдат предприети действия по принудителното им събиране. Не без значение е и обстоятелството, че в 7-дневния срок за доброволно изпълнение, предоставен на длъжника, не могат да се предприемат действия по неговото принудително изпълнение“.

В идентичен смисъл е и практиката на ВАС (Определение № 11815 от 26.09.2011 г. по адм. д. № 10723/2011 г., VI отд. ВАС и Определение № 11816 от 26.09.2011 г. по адм. д. № 10620/2011 г., VI отд. ВАС). Посочено е, че за връчването на поканата от органа, установил вземането се прилагат разпоредбите на Глава шеста от ДОПК, която се отнася до изпращането на съобщения. С поканата за доброволно изпълнение не се установяват задължения за данъци. Актовете, с които се установяват публични държавни вземания, следва да бъдат зачитани от всички държавни органи докато не бъдат обезсилени или отменени по надлежния законов ред. Доказателства, установяващи отмяна на изпълнително основание, не са представени от жалбоподателя. По изложените съображения жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото, искането на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като в тежест на жалбоподателя Е. С. трябва да бъде възложено заплащането на вознаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита на административния орган, определено в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от

Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК и чл. 37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София - град, I - во отделение, 45 - ми състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. С. С., ЕГН:[ЕИК], [населено място] срещу Решение № ПИ 05/05.01.2023 г. на Директора на ТД на НАП - С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 6 от ДОПК е оставена без разглеждане жалбата на С. срещу действие на публичен изпълнител, обективирано в съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С – 220022 – 048 – 0143312/14.12.2022 г. издадено от старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Е. С. С., [населено място], да заплати на директора на ТД на НАП - С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 268 ДОПК е окончателно и не подлежи на обжалване.

ДА СЕ СЪОБЩИ решението на страните на основание чл. 138 АПК, вр. § 2 ДОПК.

СЪДИЯ: